

MELIKA SALIHBEG BOSNAWI

DEKOLTE

IZMEĐU GENOCIDA I SAPUNICE

MILE STOJIĆ, kolumnist

(Fokus: "Dekolte", Dani, br. 166, 4. Avgusta 2000, str. 17)

Pravilo svakog pravog, a to odmah znači i ozbiljnog novinarstva (naučila sam ovo, Pečaninu, davno, u Londonu) zabranjuje citiranje onih dijelova nečijeg intervjua koji sadrže vrijeđanje drugih ljudi. Preživjele smo Halida Čauševića i BH Dane, to jest nastavile smo ko "aveti" hodati Sarajevom; i Ferhadijom, i Marindvorom, i Dobrinjom (na užas drugog jednog intervjuiranog). Takodjer stoički podnosimo već odavno ono što nam Mile Stojić često otporučuje u svezi s našim Bogom i vjerom, a u svojoj sjajnoj kolumni "Riječ u fokusu".

Kazem sjajnoj, jer on uistinu sjajno piše, baš kao i Rušdi. I takodjer nas "sjajno" (valjda je zato on, a ne ja, u europskim asocijacijama pisaca i intelektualaca) pokriva, sve većim mrakom, sve sofisticiranije mržnje, izvanredno književno plivajući, k'o u oceanu, u kaljuži, najbestidnijih kršenja elementarnih ljudskih prava. Šaljući nas, da ponovim, sjajnim stilom u mrkli mrak svojih i tuđih "demokratskih" predrasuda. (Malo je reći!).

Jer, gdje nas drugdje može poslati njegova posljednja sjajeća granata pod imenom "Dekolte"? A kojom, poručuje, *urbi et orbi*, "da oni koji skrivaju vrat i grudi svojih žena od pogleda znatiželjnika žive kraće!". Što znači, da su sve pokrivene supruge, i majke, i kćeri. . . Srebrenice, i Žepe, i ostalih bosanskih, poharanih, gradova i sela, i ove pokrivene ljepotice sa sarajevskih ulica (očevi kojih mnogih od njih su - u grobnicama, grobnicama!), da sam eto i sama, samo (bezvoljna) žrtva kućnih tirana. Koji su, "opredmećujući" nas za vlastitu, sebičnu uporabu, "učinili nasilje nad životom i stoga život doživljavaju ne kao ljepotu, nego kao pokoru i kaznu". I koji, zaključuje politički alarmantno, do maločas razigrani, pjesnik, "zbog toga (. . .) svoje carstvo zasnivaju na rječniku poništenja i smrti". Ergo, i mi zajedno s njima.

Avaj, Stojiću, hedonisto! sve je upravo obrnuto od onog što se tebi, koji si propustio da se uistinu politički i književno odgojiš na Kovačičevoj "Jami", danas pričinja. Istina je, može bit', samo da je gorespomenute bosanske mačose stigla Božija kazna, koju im proričeš. A koji su, umjesto da nastave činiti "nasilje nad životom", sami, da ne može biti nasilnije, trajno, lišeni života. Da ti ne odmotavam, Mile, k'o dokaz, listu logorâ, i, ovoratnih, masovnih, jama. Dovoljno je reći: Bosna. (I Hercegovina, dakako!).

Pa šta to uradi povijest, Stojiću, sa tvojom "smiješno i ludo veselom" idejom? Ustvrdismo: srebrenički i svi drugi odricatelji vaših užitaka od tjelesnih ljepota njihova ženskinja već su odavno u stanju raspadanja. Oni više ne mogu odlučivati

hoće li one biti odjevene po Božijoj, ili po posljednjoj modi, koju im "manenkeziraju" opredmećene ljudske sjenke, po pistama koje podiže božanstvo - Kapital (i nečiji, lukavi, um). Htjeli-nehtjeli, dekolte na još uvijek čednim prsima njihova svježe ucvijeljenog ženskog roda pitanje je vlastita (recimo, demokratskog) izbora potonjih.

Ali gle čuda! Mnoge od njih se i dan-danas, otkazujući poslušnost tvojim tezama o mazohizmu i tamnovilajetskim ukusima njihova (sad već pokojnog) muškinja, još uvijek, po vlastitoj volji, (islamski) maskare. (. . .aj maskare! pjevaše mi, lani, u Dalmaciji, jedan bh. Hrvat, a u kojoj se, ove godine, valjda zato što sam u njoj samo sa osobnom kartom, ni za živu glavu ne smijem vanka pomoliti svome "muslimanskom!" Bogu).

Pod čijom se to onda prijetnjom skrivaju, i dan danas, od znatiželje (i krvavih) pogleda, srebreničke žene, majke, kćeri? I žene Žepe, i sve druge, izbjegličke? Zbog čije se to srednjovjekovne zatucanosti skrivaju od istih očiju ljepotice iz sarajevskih škola i sa fakultetâ, a koga se to bojim ja, i meni slične, samohrane, žene? Da ne spominjem one sve brojnije, diljem zapadne hemisfere.

Jos jednom avaj! Jer još ni jednom nisu vidjene Stojićeve žena i kćeri kako, dekolteom kojeg sugerira ilustracija njegova literarnog bisera, usrećuju svijet po Saraj'vu (ili Beču). Baš kao što zemaljska kugla još nije vidjela predsjednika Clintona predavati - u sveti, MJEŠOVITI, brak - svoju kćer-ljubimicu, jednom od miliona, recimo, američkih Arapa. Ili, gluho bilo! nekom američkom Crncu, pa još muslimanu.

Čini se da se, kao i vas svijet, i riječ demokracija vraća tradiciji, pa ono što je za *bovis* nije i za *lovis*. A *bovis* su, sva je prilika, uglavnom muslimani. Jedina živa bića na Planeti, kojima demokracija, umjesto Boga, ili obiteljskih autokrata, propisuje: kako će se odijevati, kako vjerovati, šta jesti i piti. . . , i, čak, za koga se ženiti ili udavati.

Ne zaboravljam. Tačno, BH Dani! ima u zemlji Bosni i Hercegovini čestitih žena, mada daleko manji broj, čiji muževi možda uzvikuju, za nečiji račun: "Amerika i Engleska bit će zemlja - vehabijska". I vi i mi znamo da su te dvije svjetske sile sâme proizvele takve muslimane. I da ništa iz njihova imidža, i ništa iz njihovih praksi, poput one uklanjanja ženskog klitorisâ, ili nekih arogantnih akcija tzv. muslimanske omladine, nema nikakve stvarne veze sa Islâmom. U vezi su samo oni koji bi htjeli da ovi, nesvjesno, posluže njihovim, itekako svjesnim, ciljevima - rušenju, naime, Islâma - iznutra.